

Bariş Müstecaplıoğlu

Roman

OSMANLI

Bir İstanbul bilimkurgusu

BAĐISI

DK

Barış Müstecaplıoğlu, Bođaziçi Üniversitesi'nde İnşaat Mühendisliđi okudu. 2002-2005 yılları arasında, Türk edebiyatının ilk fantastik kurgu serisi olan ve dört kitaptan oluşan *Perg Efsaneleri*'ni kaleme aldı. *1002. Gece Masalları* derlemesine yine Perg'de geçen bir öyküyle katıldı. Bu seriyi tamamladıktan sonra *şakird*, *Kardeř Kanı* ve *Bir Hayaldi Gerçekten Güzel* isimli, farklı türlerde üç eser yayımladı. 2011'de fantastik edebiyata geri dönerek üç romandan oluşan *şamanlar Diyarı* serisini kaleme aldı. Çeřitli eserleri Lehçe, Bulgarca, Arapça, Sırpça, Romence, Çince, Hintçe, Almanca ve İngilizceye çevrildi.

Osmanlı Cadısı
Bir İstanbul Bilimkurgusu

OSMANLI CADISI
Bir İstanbul Bilimkurgusu

Yazan: Barış Müstecaplıoğlu

Yayın hakları: © Dođan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Nisan 2016 / ISBN 978-605-09-3320-8

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Dođan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Osmanlı Cadısı
Bir İstanbul Bilimkurgusu

Bariş Müstecaplıoğlu

Bana bu gezegeni sevdiren
Tuba'ma ve Deniz'ime

Şahmeran, yandan gelen devasa bir dalgayı cesurca göğüsledi, ama güvertede her kim varsa yerle yeksan oldu, saçlarını denizde ağartmış usta halatçılar bile tüyü bitmemiş miçolarla birlikte dört bir yana savruldu. Ana yelken çoktan yırtılmış, hatırı sayılır bir kısmı uzaklara uçmuştu, kocaman bir parçası beyaz bir bayrak gibi rüzgârda dalgalanıyor, sanki kalyonun fırtınaya teslim olduğunu ve aman dilediğini anlatmaya çalışıyordu. Beyhude bir çabaydı bu, gözü dönmüş kasırganın merhameti yoktu, aynı gün denizin dibine gömdüğü diğer anlı şanlı gemiler gibi onun da canını çıkarmaya karar vermişti bir kere. Katran, çivi, zift, zincir, erzak dolu fiçiler oradan oraya yuvarlanıyor, bazıları kırılmış parmaklıklardan aşağı uçuyor, kalanlar önlere çıkan altlarına alıyordu. Arada onlara direklerden kopan seren parçaları, babafingolar, devrilmiş fenerler, yuvalarından kurtulan top güllerini katılıyordu, ayakları ezilenler çığlıklar atarak yere kapaklanıyordu.

Yeni bir dalga köpürerek geldi ve kalyonun burnuna aç bir köpek gibi saldırdı, yıllarca denizlere korku salmış kocaman aslan heykelini koparıp aldı. Heykel yerinden sökülürken geminin ön kısmında büyük bir yarık açtı, parçalanan tahtaların arasından denize düşen dört biçare kalyoncunun çığlıkları gürültüden duyulmadı.

Bir gözünü çocukken serseri bir taşu kurban vermiş, geride bıraktığı altmış üç yılda tek gözüyle denizlerde görüle-

bilecek her türlü belayı gördüğüne inanan Topçubaşı Murtaza Efendi, uzaklarda kabaran yeni dalgaların azametine bakarken hayretten alt dudağını koparacak gibi ısırıldı. İçkici bir bahriye neferi için fazlasıyla uzun sürmüş hayatında defalarca feleğin çemberinden geçmişti, ama şu an yaşadıklarına en çılgın kâbuslarında bile şahit olmamış, en abartılı gemici sohbetlerinde böylesi bir fırtınanın varlığını işitmemişti. Kalyona her yönden saldıran, çığlıklar atan rüzgârın hidde ti akıl almaz ölçülerdeydi. Allahuteâlâ onları cezalandırıyor du, ona göre başlarına gelenin başka bir açıklaması olamazdı, ama işledikleri o büyük suç neydi, işte bunu bilmiyordu.

“Direkleri sağlama alın! Direkleri sağlama alın bre gavatlar!” diye bağırdı, şuursuzca oradan oraya koşan irikiyım yenicilerle. Yakında saldırıya uğraması beklenen bir kaleye asker taşıdıkları için, Şahmeran ağzına kadar bu deniz bilmez adamlarla doluydu, fırtına birdenbire kopuverdiğinde hepsi can havliyle kamaralarından fırlamıştı. Bazıları sanki kabaran dalgaları kılıçlarıyla kesebilir, tüfekleriyle vurabilirlermiş gibi silahlarını kapıp gelmişti. Lakin hiçbir işe yaradıkları yoktu, bilakis içeri dolan suyu boşaltmaya, delikleri tıkamaya çalışan esas kalyon tayfasına ayak bağı oluyorlardı. Murtaza Efendi, yılların getirdiği tecrübeyle ana direğin yıkıldı yıkılacak halde olduğunu görüyor, ama bu hengâmede sesini kimseye duyuramıyordu. Az önce güçlü bir dalga onu fiçılarla birlikte en az dört metre uçurmuş, düştüğü yerden bir daha kalkmamıştı. Kırılan bacağıyla kalabalığın arasında sürünerek direğe ilerlemeye çalışıyor, lakin oraya varabilse bile ne yapacağını kestiremiyordu. Gene de çıkmamış candan ümit kesilmez diyerek avazı çıktığı kadar haykırıyor, boş işlerle uğraşan yigitlerin dikkatini asıl ölümcül tehlikeye çekmeye uğraşıyordu.

“Direk elden gidiyor, bre namussuzlar! Ana direk başımıza inecek! Koşun, şuna bir omuz verin! Kulak verin bana iman sizlar! Allah aşkına, durun dinleyin!”

Güverte yaralı ve cesetlerle dolmuş, adeta bir can pazarına dönmüşken, Haymanalı Süleyman Paşa, Şahmeran'ın kaptanı olduğu günden beridir ilk defa, başları böylesine bir beladayken adamlarının yanında değildi. Onun yerine kamara-sında bağdaş kurmuş, elindeki hırpalanmış Kuran'ı avazı çıktığı kadar bağıarak okuyordu. Sanırdınız ki dışarıdaki fırtınanın sesini bastırabilirse deniz sütliman olacak, bu bitmek bilmeyen kâbus birden sona erecek, sağ salim evlerine döneceklerdi. Şahmeran oradan oraya savruldukça o da öne arkaya sallanıyor, sanki hayatının çoğunu içinde geçirdiği bu gemiyle birlikte zikir tutuyordu. Fakat normalde hep yaptığı gibi ayetleri sırasıyla okumak yerine, kutsal kitap yalnızca o iki cümleden ibaretmiş gibi, Nahl suresinin 119. ayetini bıkmadan ve usanmadan tekrar ediyordu.

Sonra şüphe yok ki Rabbin, bir cahillikle günah işleyip ardından tövbe eden ve durumunu düzelten kimseleri bağışlar!

Şüphesiz ki Rabbin, bu tövbeden sonra çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir!

Denize aşkı küçük bir kadırgada ayakçılık yaparken başlamış, gözü kara reisleri onları boylarından büyük sulara sürükleyince gemideki tüm leventlerle birlikte korsanlara esir düşmüştü. İki sene boyunca köle pazarlarında bir kalyondan diğerine satılmış, gemicilerin korkulu rüyası forsalığa mahkûm edilmişti. Oturarak uyumaya, sabah akşam kırbaç yemeye, sintinelerdeki feci kokuya alışmış, ama ruhu zincirlenmeyi bir türlü kabullenememişti. En nihayetinde esir tutulduğu bir Ceneviz kalyonu iki Osmanlı kadırgasının tuzağına düşünce, forsalar arasında isyan çıkarıp hürriyetini bileğinin hakkıyla kazanmıştı. Kürek mahkûmluğu boyunca çektiği eziyetler ve şahit olduğu vahşet denize olan tutkusunu öldür-

memiş, lakin içindeki savaşıyı uyandırmış, yüreğini taş gibi katılaştırmıştı.

Acemi bir gabyar olarak ayak bastığı bu kalyonda yıllar boyunca akla gelecek her işi yapmış, sonunda bir gün kaptanları üstüne düşen bir gülleyle paramparça olunca en kıdemli yaveri olarak dümeni ele almış, bir daha da kimselere bırakmamıştı. O günlerde korsanlık namı bir meslekti, uzun süre tayfasıyla birlikte denizlerde fırtına gibi esmiş, zengin tüccarları haraca kesmişti. Şu an kamarasını süsleyen, birbirleriyle uyumsuz ancak her biri servet değerinde antikalar, altından büstler, yarı çıplak kadın heykelleri, elmas kakmalı şamdanlar, zümrütlerle bezeli kılıçlar, o günlerin birer hatırasıydı. Öyle ki nihayet bu yaşlı kurtla uğraşmaktan bıkan Sultan, ganimetlerden kazandığının iki mislini teklif ederek onu kendi safına çekmiş, donanmasında yüksek bir mevkiye getirmişti. Emrindeki gemilerle uzun yıllar boyunca Cenevizlilere, Venediklilere, korsanlığın adını lekeleyen yeni yetme çapulculara engin mavilikleri dar etmiş, adı gâvur saraylarında Osmanlı'nın vahşi köpekbalığı diye anılır olmuştu. Ama böylesi görkemli bir geçmişe sahip olması, şu an yüreğindeki korkuyu ve zihnindeki bulanıklığı yenmesine kâfi gelmiyordu. Sımsıkı tuttuğu Kuran'ı gözyaşları içinde haykırarak okurken, içinden bir ses bu yaptığının hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini söylüyor, yüreğindeki zifiri karanlık büyüyordu. Günah işlenmişti bir kere, öyle bir günahı ki bu affedilmesi ya da unutulması mümkün değildi, Cenab-ı Hakkın gazabı haklı olarak üzerlerine çökmüştü. Üstüne üstlük yaşananların sadece bir başlangıç olduğunu her zerresiyle hissediyordu.

Derin bir nefes alıp sustu, başını öne eğip bir süre kıpırtısız bekledi. Ardından gözlerini kamarasına bitişik küçük odaya açılan, şu an ona cehennemin girişimiş gibi görünen demir kapıya dikti. Eli kuşağındaki geniş ağızlı palaya gitti, kabzasını öyle sıkı kavradı ki tırnakları etine battı. Bütün bunların

sebebi olan iblis o demir kapının ardındaydı, kızıl kanını yerlere dökse, boynunu kurbanlık koyun niyetine yarsa, belki Yaradan'ın öfkesi biraz olsun dinerdi. Belki kendileri için geç kalmışlardı, ama en azından ileride o deccalin başka ocakları da söndürmesine engel olabilirdi. Ayağa kalkıp kucağındaki kitabı bir Ceneviz kalyonundan ganimet olarak aldığı oymalı, ahşap çalışma masasına itinayla bıraktı. Parçalanmaya başlayan geminin sallantısı yüzünden zorlukla yürüyerek ağır ağır kapıya yaklaştı. Her adımda öfkesi biraz daha kabarıyor, gözlerindeki ölümcül parıltı gitgide büyüyordu. Dışarıdan gemiyi tokatlayan rüzgârın ve dalgaların sesi geliyor, arada gemicilerin korku ve çaresizlik dolu haykırışları seçiliyordu. Şimdiden kaç adamını kaybetmişti acaba, yıllarca kader birliği yaptığı, aynı yola baş koyduğu kaç koca yiğit işlediği günahın kurbanı olmuştu? Uğruna sayısız savaş verdiği, defalarca kan döktüğü gemisi böyle giderse kaç kulaç dibi boylayacaktı? Artık buna bir son vermeliydi, geriye her kim kaldıysa onları kurtarmak boynunun borcuydu.

Kocaman, nasırlı avuçlarını pürüzsüz demir yüzeye dayadı, eğilip başını anahtar deliğine yaklaştırdı. Gemiyi hallaç pamuğu gibi atan fırtınanın sesi bir anda kesildi sanki, artık tek duyabildiği kendi nefes alışverişiydi. Saniyeler geçtikçe öfkesi bir balon gibi söndü, içindeki nefret ve hınç, deniz onu geri almadan önce içerideki güzelliği son bir kez daha görebilme tutkusuna dönüştü. Yüreğine hükmeden tek duygu, onun baldan tatlı tenine bir kez daha dokunabilmek, ince beline sımsıkı sarılıp saçlarını yeniden koklayabilmek için duyduğu yakıcı arzuydu. Bunu düşünmek bir yandan tüylerini diken diken ederken öte yandan ona tarifsiz bir huzur veriyordu.

Delikten seyrettiği benzersiz güzellik, Haymanalı Süleyman Paşa'yı onu ilk gördüğü an nasıl sarstıysa yine öyle sarstı. Bu raddede bir mükemmellik olsa olsa Allah'ın bir mucizesiydi, kutsal bir emanetti, böylesi ilahi bir letafetin başlarına

gelen felaketlerin kaynağı olması mümkün değildi. Sedirde çırılçıplak yatan genç kızın yalnızca üst yarısını temaşa etse de, bu efsunlu görüntü birdenbire gözlerinin dolmasına, aklındaki kötücül niyetlerin silinip gitmesine yetmişti. Allah-teâlâ her şeyi yaratmaya kadirdi, mutlak güç sahibiydi, bu ulvi gerçeği unutup fani dünyaya dalan nankör kullarının aklını başına getirmek için böyle tarifi zor bir güzellik yaratıp onlara göndermiş olmalıydı. Az önce ilahi bir mucizeyi kendi elleriyle yok etmeye niyetlendiğini düşününce büyük bir korkuya düştü, güreşleri çatıldı.

“Hayır! Tuzacağına düşmeyeceğim uğursuz şeytan!” diye öfkeyle bağırdı önündeki boşluğa. Kandillerin loş ışığında o köşede biriken, imkân bulursa her yanı saracak karanlığı görebiliyordu sanki, iblisin odadaki varlığını hissedebiliyordu. Zihninde ona ait olmayan sesler duyuyor, hayalinde ürkütücü görüntüler belirip kayboluyordu. Bu gündüz kâbusunu kızını gemiye aldıkları gün de görmüş, aklına hücum eden sesler ve görüntüler arzularını azdırıp bir haydut gibi biçarenin üzerine çökmesine yol açmış, hemen ardından Allah’ın gazabından başka bir şeye yorulamayacak bu benzersiz fırtına patlak vermişti. Şeytanın onu bir kez daha kandırmasına izin vermeyecekti.

“Bu olsa olsa bir imtihan! Cenab-ı Hak, yarattığı bu muhteşem güzellığı ilahi bir emanet olarak gönderdi! O bana ait, ben de ona! Saçının tek teli hayatımdan kıymetli. Zihnimden defol iblis! Aklımı karıştırma!”

O kızını her şeyden ve herkesten, canı pahasına koruyacaktı. Yapması gereken buydu, varlığının her zerrisi avazı çıktığıncaya bunu haykırıyordu.

O anda kamaranın çift kanatlı tahta kapısı gürültüyle açıldı, öyle bir kuvvetle itilmişti ki menteşeleri yerinden oynamıştı. İçeriye dalan genç leventlerden Sarı İsmail’di, bu yavuz delikanlı senelerce Paşa çıplağı olarak görev yapmış,

sayısız saray efradının korumalığını üstlendikten sonra, aşkına karşılık vermediği bir paşa kızının kara çalması yüzünden Şahmeran'a sürülmüştü. Ağız dolusu güler, her girdiği ortama neşe katardı, kısa zamanda tüm tayfanın dostluğunu kazanmış, tüm reislerin gözbebeği olmuştu. Merdivenlerden koşarak indiği belliydi, soluk soluğaydı, hedef olduğu dalgalar yüzünden tepeden tırnağa ıslanmıştı. Bir elinde güverte işlerinde kullanılan cüsseli bir balta tutuyordu, diğer elini yumruk yapmıştı. Yüzünde şakağından başlayıp yanağının ortasına inen taze bir yara vardı, sol tarafı çenesine kadar kan içindeydi, bıyığının yarısı kızıla boyanmıştı.

Gemide kiminle güreş tutsa birkaç dakikada yere çalan, acı kuvvetiyle nam salmış delikanlı, hiddetle parlayan gök mavisi gözlerini odada gezdirdi, demir kapıyla arasında duran Haymanalı'yı görünce o yöne birkaç adım attı.

"Onu bana ver, Reis!" diye kükredi açlık başına vurmuş bir aslan gibi. "Bütün bunlara o iblis sebep oldu! Şerrini her yere bulaştırdı! Yukarıda bir bir ölüyoruz, gemi parçalanmak üzere! Deccali denize atıp kurtulalım!"

Genç cengâverin bakışlarında nefret ve arzu sürekli yer değiştiriyordu, hangisi galebe çalacak belli değildi. Kızı hakikaten kalyondan aşağı atmak mı istiyordu, yoksa son nefesini onun kollarında vermeyi mi, biri çıkıp sorsa buna yanıt veremezdi.

"Yaklaşma deyyus!" diye haykırdı Süleyman Paşa, yumruklarını sıkarak. "Bilmez misin ki o yüce Rabbin emanetidir! Bilmez misin ki denizden kurtardığı denizcinin namusudur! Canımı alırsın, onu benden alamazsın! Bas geri de esas ben seni denize atmayayım!"

Delikanlının gözleri dolu dolu oldu. Dudaklarına akıp ağzına girmeye başlayan kanı ayasıyla temizledi, elini havada silkeledi, etrafa kızıl damlalar uçuşturdu. İkisinin birden bu kama-radandan sağ çıkamayacağını anlamıştı, yıllarca baba bellediği re-

isinin ya katili olacaktı ya da kurbanı. Fakat güverteye eli boş dönmeyecekti, ne pahasına olursa olsun bunu yapmayacaktı.

“Onu denizde bulduğumuz güne lanet olsun...” dedi dişlerinin arasından, nefretini kusarak. “Yüzünü gören gözlerimize lanet olsun... Tenine dokunan ellerimize lanet olsun... Onu kendine saklayan sana lanet olsun...”

Süleyman Paşa'nın gözlerinde bir ateş yanıp söndü. İsmail ondan bir baş uzundu, pazuları beli kadardı, başka bir zaman olsa kendisini kolayca yere çalardı. Ama Allah'ın mucizesini koruması gereken böyle bir anda, karşısına bizzat şeytan çıkarsa geri adım atmazdı. Doğrulup palasını çekerken, suratından korku ve çaresizlik silindi, yerine denizlere nam saldı, Sultan'ın bile onunla baş edemediği şanlı korsanlık günlerinden yadigâr sarsılmaz ifade yerleşti. Gözleri ahşap masanın üstündeki Kuran'a kaydı, işlediği büyük günahı affettirmek için tek bir şansı varsa, işte o fırsat ayağına gelmişti.

Sarı İsmail bir nara atıp baltasını kaldırdı, birkaç gün önce uğruna tereddütsüz canını vereceği kaptanının kellesini almak üzere ileri atıldı.

Haymanalı Süleyman Paşa, palasını sımsıkı tutup dizlerini büktü, bu amansız darbeyi karşılamaya hazırlandı. Yüzüne cennetin kapılarında duruyormuş gibi huzurlu bir gülümseme yerleşti.

Güverteye düşen bir yıldırım, zaten fena halde yıpranmış ana direği yerinden söktü, olan biteni çaresizce seyreden Topçubaşı Murtaza Efendi okkalı bir küfür savurdu. Dağ gibi direk gürültüyle yıkılırken önüne gelen ne varsa ezdi geçti, geminin kışında koca bir delik açtı. Dört bir yana savrulan tahta parçalarından biri ihtiyar Topçubaşı'nın karnına saplandı, onu olacıklara şahit olmaktan ve boğularak ölmenin ıstırabından azat etti. Tüm hayatını denize vermiş adam, tek gözünü son defa karanlık gökyüzüne dikti, sonsuzluğun çok güzel görüldüğünü düşündü, sonra tüm korkularını dindiren, hu-

zurlu bir uykuya daldı. Deniz tüm karşı konulmazlığıyla Şahmeran'ın içine dolmaya, her yeri kaplamaya başladı. Koca kalyon yavaş yavaş yan yatıyordu; fiçılar havada uçuşuyor, taşıdığı tüm yükler ve çaresiz gemiciler bir bir suya düşüyor, okunan lanetler, çığlıklar ve dualar birbirine karışıyordu.

Dışarıda kızılca kıyamet koparken, küçük odada yatan genç kız yavaşça sırtüstü döndü ve tepesindeki ahşap tavana baktı. Baş döndüren gözlerinde emsalsiz bir acının izleri ve birkaç damla yaş vardı. Olgun kirazların renginde dudakları kıpırdadı, gemide kimsenin bilmediği bir lisanda “Beni affet Efa...” diye mırıldandı.

“Hepiniz beni affedin...”

Osmanlı sularında sefere çıkan Haymanalı Süleyman Paşa denizin ortasında büyüleyici güzellikte bir kız bulur. İdaresindeki Şahmeran kalyonunun sulara gömüldüğü büyük bir fırtınanın sonunda sadece ikisi hayatta kalır. Paşanın Ayşe adını verdiği ve giderek tutkuyla bağlandığı bu kıızı korumasının tek yolu onu bir Mevlevî dergâhında saklamaktır. Ama gizem ve sürprizlerle dolu Ayşe burada güvende olacak mıdır?

İstanbul Şehir Cumhuriyeti'nin iki yüz katlı megakulelerinden birinde yaşayan özel dedektif Kemal hayatını cehenneme çeviren sıradışı bir hastalıktan mustarıptır. Bir gün kapısına gelen varlıklı bir müşteri, isteklerini yerine getirdiği takdirde onu bu illetten kurtarabileceğini söyler. Kemal'in bir cinayeti çözmek için yeraltındaki İstanbul Eşitlik Hareketi'ne sızması gerekmektedir.

Bariş Müstecaplıoğlu Osmanlı Cadısı'nda uçan arabalarla leventleri, robotlarla semazenleri sıradışı bir kurguda buluşturup uzak geçmişî distopik bir geleceğe ustalıkla bağlıyor.

Ayşe oradaydı. Tek başınaydı. Soluk sarı hırkasını ve ayak bileklerine kadar inen kar beyazı eteğini giymiş, beline eflatun bir kuşak bağlamış, kollarını iki yana açmış, kendinden geçmişçesine sema ediyordu. Başını arkaya atmış, gözlerini yummuştu, tarifsiz güzellikteki yüzü ilahî bir ııkla aydınlanmıştı sanki. Ayşe parmak uçlarında uçar gibi dönerken, etrafında her ne varsa onunla birlikte semaya durmuştu. Yerdeki ufak taşlar, dal parçaları, yapraklar ve çiçekler, topraktan birkaç metre havalanmış, genç kızın etrafında rengârenk bir halka oluşturmuş, onunla aynı hızda ve yönde dönüyorlardı.

